

PROP DE VOSALTRES

L'Església i l'imprès de la renda

Una notícia vaig llegir el mes passat en un mitjà de comunicació i amb un títol semblant deia que els bisbes catalans no s'atreveixen a sol·licitar l'ajuda de la renda als seus diocesans, la qual cosa em va impulsar a escriure aquestes línies. Per convicció personal i per compromís amb la responsabilitat pastoral que l'Església m'ha encarregat.

Repasant algunes notes i informacions vaig adonar-me que l'any passat no vaig abordar aquest tema, encara que sí l'anterior. Faig aquesta referència perquè no vull pecar de pesat, per reiteratiu en la petició d'ajuda econòmica, ni d'absent pel silenci o per falta d'atreviment, per recordar-vos el compromís amb l'Església catòlica.

Marcar la casella de l'Església en l'imprès és una decisió molt personal. No es permet cap tipus de coacció. És la conseqüència clara de la radical llibertat de tot ciutadà que està obligat a emplenar la declaració anual de la renda. N'hi ha molts altres que, pels seus reduïts ingressos, estan exempts d'aquesta obligació, encara que reconeixen la seva ajuda a l'Església de moltes altres maneres. A uns i als altres els agraeixo la seva favorable disposició.

Marcar la casella abans esmentada s'ha convertit també en un reflex de l'acceptació social de la mateixa Església. Sembla que aquesta passi l'examen per rebre el premi o el càstig dels contribuents, segons s'hagi portat. És curiós, es donen els dos extrems de l'arc ideològic: el qui esborraria la casella perquè l'Església no rebés un euro de ningú a causa dels seus prejudicis sobre la història passada de la institució o pel mateix comportament dels catòlics situats en les seves antípodes i,

per contra, el qui vol passar comptes amb la seva Església i presumeix de negar en la seva declaració l'ajuda perquè alguns membres, generalment els dirigents o la jerarquia, no s'acomoden als seus plantejaments socials o polítics. En un cas o en un altre es dispara un tic de repulsa que sona a menyspreu o a amenaça.

M'agradaria sortir al pas d'aquest doble impuls que perjudica greument tots aquells que poden

sentir-se beneficiats per l'acció de la mateixa Església. És molt el que realitza, en els diferents sectors, a favor de l'ésser humà en tota la seva integralitat, des del culte i l'ensenyament fins als serveis d'atenció als més desfavorits. No hi ha compartiments estancs; és un tot global que permet oferir a l'ésser humà la cosmovisió cristiana de la vida, accentuant la fraternitat.

No dubto que la totalitat dels catòlics entendrà l'apreciació anterior i s'haurà assegurat que ell mateix, o el seu gestor, hagi marcat la «x» en la corresponent casella. Aprofito per convidar a marcar també la corresponent a «altres fins socials». És possible canalitzar una petita part dels nostres impostos cap als dos fronts. Després d'una decisió molt personal, molt lliure i ben pensada. M'atreveixo també a sol·licitar aquesta mateixa decisió i ajuda a tots aquells que, malgrat tenir altres conviccions, veuen amb estima la tasca de molts catòlics en el seu entorn. No crec que sigui demanar-los massa, i ho faig des de la gran consideració que els professo.

Aquí ha baixat molt el nombre de sol·licituds positives per a aquesta opció. És cert que en el nostre cas hem de fer un gran esforç per presentar les actuacions de l'Església, amb humilitat i amb veritable convicció. Hi ha molta gent que empatitza amb el nostre plantejament.

Només unes paraules que neixen del fons del cor de tots els beneficiaris. Les dic en nom de tots ells: gràcies per la vostra opció favorable.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

«Cal reconciliar el cos i l'esperit»

La doctora en Bíblia i professora de l'IREL, Mar Pérez, va impartir el passat 12 d'abril la conferència «I el Verb es va fer carn». Amb ella es va tancar el cicle de conferències «El cos en l'ésser humà» que organitza l'IREL. Mar Pérez va destacar al començar que «tot i la manca de corporeïtat, el Déu Bíblic es compromet amb la història d'Israel». També va explicar que «l'encarnació és una de les granses del cristianisme, un Déu que s'ha fet home per tal de salvar als homes». Va recalcar que «acceptar l'encarnació suposa acceptar que Déu s'angoixa i pateix».

La ponent va destacar que «la manifestació de Déu en la història dels homes té el seu punt àl-

gida en l'Eucaristia». A continuació, Pérez va parlar dels textos del Nou Testament que parlen del cos ressuscitat de Jesucrist. «Des de fa milers d'anys es pensa que per trobar el que és diví s'ha de dominar, sotmetre i vèncer el que és humà», va dir. «La dificultat més gran és acceptar la humanitat de Déu», va reconèixer. «Ens fem més divins en la mesura que ens fem més humans», va apuntar. «La pèrdua dels sentits ens fa convertir-nos en ídols de nosaltres mateixos, ens allunya de la realitat i del patiment dels altres», va dir. «La vida és un immens laboratori on la sensibilitat i l'admiració que ens arriba a través del cos ens remet a la presència de Déu», va afirmar.

«Mirar amb l'oïda, palpar amb la mirada, assaborir el llegat religiós i espiritual, quedar-nos nus davant de nosaltres mateixos i davant de Déu, però amb cos i ànima. Només així podrem adonar-nos del què va fer Jesús, que és la Paraula feta carn», va cloure.

CERCA DE VOSOTROS

La Iglesia y el impreso de la renta

Una noticia leída a mediados de abril en un medio de comunicación y con un título parecido decía que los obispos catalanes no se atreven a solicitar la ayuda de la renta a sus diocesanos, lo cual me impulsó a escribir estas líneas. Por convicción personal y por compromiso con la responsabilidad pastoral que la Iglesia me ha encargado.

Repasando algunas notas e informaciones sobre este tema caí en la cuenta de que el año pasado no lo abordé, aunque sí el anterior. Hago esta referencia porque no quiero pecar de pesado por reiterativo en la petición de ayuda económica, ni de ausente por el silencio o por falta de atrevimiento, para recordar a todos el compromiso con la Iglesia católica.

El marcar la casilla de la Iglesia en el impreso es una decisión muy personal. No se permite ningún tipo de coacción. Es la consecuencia clara de la radical libertad de todo ciudadano, que está obligado a cumplimentar la declaración anual de la renta. Hay muchos otros que, por sus reducidos ingresos, están exentos de esta obligación aunque reconocen su ayuda a la Iglesia de otras muchas formas. A unos y a otros les agradezco su favorable disposición.

El marcar la referida casilla se ha convertido también en un reflejo de la aceptación social de la misma Iglesia. Parece pasar un examen para recibir el premio o el castigo de los contribuyentes según se porte aquella con relación a las propias ideas o deseos de cada uno. Es curioso que en este caso se dan los dos extremos del arco ideológico: el que borraría la casilla para que la Iglesia no recibiera un euro de nadie, debido a sus prejuicios sobre la historia pasada de la institución o por el mismo comportamiento de los católicos situados en sus antípodas y, por el contrario, el que quiere ajustar cuentas con su Iglesia y presume de negar en su declaración la ayuda porque algunos miembros, generalmente los dirigentes o la jerarquía, no se acomodan a sus planteamientos sociales o políticos. En un caso o en otro se dispara un tic de repulsa que suena a desprecio o a amenaza.

Me gustaría salir al paso de este doble impulso que perjudica gravemente a todos aquellos que pueden sentirse beneficiados por la acción de la misma Iglesia. Es mucho lo que realiza, en los distintos sectores, en favor del ser humano en su integralidad, desde el culto y la enseñanza hasta los servicios de atención a los más desfavorecidos. No hay compartimentos estancos; es un todo global que permite ofrecer al ser humano la cosmovisión cristiana de la vida, acentuando la fraternidad.

No dudo que la totalidad de los católicos entenderá la apreciación anterior y habrá asegurado que él mismo, o su gestor, haya marcado la «x» en la correspondiente casilla. Aprovecho para invitar a marcar también la correspondiente a «otros fines sociales». Es posible canalizar una pequeña parte de nuestros impuestos hacia ambos frentes. Tras una decisión muy personal, muy libre y bien pensada. Me atrevo también a solicitar esta misma decisión y ayuda a quienes, a pesar de tener otras convicciones, observan con aprecio la labor de muchos católicos en su entorno. No creo que sea pedirles demasiado, y lo hago desde la gran consideración que les profeso.

En estas tierras ha descendido mucho el número de solicitudes positivas para esta opción. Es cierto que en nuestro caso hemos de hacer un gran esfuerzo por presentar las actuaciones de la Iglesia, con humildad y con verdadera convicción. Hay mucha gente que empatiza con nuestro planteamiento. Sólo unas palabras que nacen del corazón de todos los beneficiarios. Las escribo en nombre de todos ellos: gracias por vuestra opción favorable.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Entitats d'Església participen en la Fira d'Entitats de Voluntariat Social

El passat 6 d'abril, diverses entitats d'Església de la nostra Diòcesi es van fer presents en la Fira d'Entitats de Voluntariat Social que es va celebrar a la plaça de la Catedral de Lleida. El bisbe Salvador va visitar totes les entitats, encoratjant-los en la seva feina. Entre altres entitats van participar Càritas Diocesana de Lleida, Arrels-Sant Ignasi, Fundació Verge Blanca, Fundació Jericó i Voluntariat Vicencià. Cada entitat va donar a conèixer les activitats, programes i cursos que duen a terme.

La Parròquia Sant Antoni Maria Claret de Lleida, oberta a l'entorn

Al barri de Balàfia de Lleida, on està ubicada la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret, hi ha quatre residències de Gent Gran (Balàfia I, Balàfia II, Sanitas i Caser), gairebé a tocar una de l'altra. Això suposa una població considerable de persones d'edat avançada i que tenen mobilitat reduïda. Algunes voldrien assistir a les misses dominicals de la parròquia, però tot i que l'església els queda molt a prop, tenen dificultats de desplaçament.

Doncs bé, la parròquia, que està oberta a l'entorn tal com ha de ser, dona assistència religiosa a totes quatre residències. Cada setmana, un sacerdot claretà de la parròquia va a celebrar l'Eucaristia a cada una de les residències i ofereix altres sagraments com el de la Confessió i la Unció dels malalts. També conversa amb els familiars i fa estones de companyia als residents. Aquest servei el fa normalment el P. Josep Vilarrubias. Això es complementa amb la visita periòdica als ancians per part

d'alguns parroquians. També els joves de Confirmació han anat aquest curs a fer-hi cantades de nades. A tots ells cal agrair-los la seva dedicació.

Les celebracions de l'Eucaristia a les residències són obertes a tothom. Si algú està interessat en assistir a alguna d'aquestes celebracions, us facilitem l'horari de les misses: Dijous a les 18 h, a Balàfia II - Divendres a les 11 h, a Balàfia I - Dissabte a les 18 h, a Caser (abans Mices) - Diumenge a les 18 h, a Sanitas.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Deixar-se trobar per Jesús és el secret per mantenir viva la flama de la vida espiritual» (13 de març).

@Pontifex: «Si cada dia trobem a Jesús i als germans, el cor no es refugia en el passat ni en el futur, sinó que viu l'avui de Déu en pau amb tothom» (14 de març).

@Pontifex: «Per preparar un futur veritablement humà, no n'hi ha prou amb rebutjar el mal, també cal construir junts el bé» (17 de març).

@Pontifex: «Jesús s'ha fet com el gra de blat a la terra i ha mort per donar vida; i d'aquella vida plena d'amor ve la nostra esperança» (17 de març).

1.200 voluntaris en la IV Trobada de Càritas Catalunya a Lleida

Càritas Diocesana de Lleida va acollir, el passat 14 d'abril, la IV Trobada de Càritas Catalunya. En aquesta hi van participar 1.200 voluntaris de les deu Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya.

L'objectiu va ser aprofundir en el compromís i en la tasca de transformació social que desenvolupen aquestes Càritas.

L'acte va començar amb unes paraules de beninguda a càrrec de Rafael Allepuz, director de Càritas Diocesana de Lleida, que va agrair la presència de tots els voluntaris, així com també els suports rebuts.

Posteriorment, el president de Càritas Catalunya, Francesc Roig, va posar de manifest les greus conseqüències socials derivades de la crisi econòmica, que obliguen a repensar i actualitzar contínuament les estratègies i les dinàmiques per a combatre la injustícia.

Al seu torn, Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, va donar les gràcies als més de 1.200 voluntaris de Càritas, que «sou com l'aigua per als assedegats». Finalment, Salvador Giménez, bisbe de Lleida, va convidar els presents a «sentir-nos reunits per un mateix projecte», i va demanar «coratge, força i paciència per a la transformació de la nostra societat».

Després dels parlaments, Mn. Ramon Prat va desenvolupar la ponència «El teu i el meu compromís

millora el món». Per a Mn. Prat hem de fer una lectura creient de la realitat, que vol dir obrir els ulls a la realitat concreta, educar la mirada i eixamplar el «cor» des de la tendresa de Déu; i moure les «comes» per anar transformant la societat en comunitat. Per al teòleg, «el voluntariat de Càritas és una escola d'aprenentatge que ens ajuda a passar de fer un compromís a estar compromesos».

El ponent va resumir la seves conviccions dient que «de diners, de prestigi i de poder en tenim més com més en guardem... Tanmateix, d'amor en tenim més com més en donem. Aquesta és la clau per viure cada dia amb sentit i experimentar la joia de viure, puix que per aquest camí «ja sabem que hem passat de la mort a la vida, perquè estíem»» (1Jn 3,14).

Posteriorment, va tenir lloc la taula rodona sota el títol «El meu compromís amb la comunitat», que va aplegar les experiències vivencials de Maria Dolores Cabello, Conxita López i Gemma Naranjo. L'actuació de la Companyia Debelló i Trapeleando va donar pas al dinar de germanor i a diferents activitats culturals i audiovisuals, també a la reunió del Consell de Direcció de Càritas Catalunya.

Finalment, es va celebrar l'Eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Salvador Giménez, i concelebrada pels bisbes i preveres presents.

REFLEXIONS

«No calia que el Messies patís tot això...?»

La narració dels dos deixebles que marxen de Jerusalem i tornen a Emmaús després del desastre de la mort de Jesús ha atret sempre la reflexió i la pregària cristianes. El centre de tota la narració és l'expressió de Jesús: «Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?» (Lc 24,25-26). El Nou Testament anuncia el misteri de Jesús i la seva passió salvadora: «Crist es féu per nosaltres obedient fins a la mort, i una mort de creu» (Fl 2,7-8). L'expressió de Jesús als d'Emmaús dona un pas endavant: «No enteneu que havia de patir per entrar a la glòria?». Ja no anuncia només el fet de la mort i la resurrecció de Jesús sinó que afirma que la salvació havia de ser d'aquella manera.

Alguns passatges del Nou Testament, especialment de la carta als Hebreus, subratllen la mateixa «conveniència»: «Convenia que el capdavanter de la salvació arribés a la plenitud per mitjà dels sofriments» (He 2,10). «Aquest és, realment, el sacerdot que ens calia: sant, innocent, sense taca... ofert una vegada per sempre» (He 7,26-27). Els autors místics del Nou Testament, contemplant la mort terrible de Jesús, el Fill, a la creu, han arribat a entendre una lògica misteriosa, profunda, en el centre del misteri del Déu fet Home. Tota l'espiritualitat i la mística cristianes han intentat penetrar en el pou lluminós de les paraules de Jesús: No heu entès que havia de ser així?

En aquest «havia de ser així» hi ha el ressò del misteri del Déu fet Home que assumeix tot el que és humà, també i sobretot el límit d'allò que és humà, el sofriment i de la mort. La Plenitud de la vida humana en Déu no es podia fer sinó en l'entrega total del Fill fins a la mort. Nosaltres, com els místics autors del Nou Testament, estem cridats també a posar-nos davant del misteri de Jesús en la creu i intentar penetrar el seu pou de llum en la sorpresa, l'admiració, l'agraïment, la fidelitat.

Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

AGENDA

► Diumenge, 6 de maig:

—A les 12 h, confirmacions a la Parròquia d'Algerri.

—A les 20 h, confirmacions a la Parròquia del Carme de Lleida.

► Dimarts, 8 de maig.

Trobada de la Pastoral Penitenciària.

► Dimecres, 9 de maig.

Trobada de Vida Creixent a Montserrat.

► Divendres, 11 de maig.

A les 11 h, Eucaristia a la Catedral i després processó en honor a sant Anastasi.

► Dissabte, 12 de maig.

Trobada de les Hospitalitats de Lourdes, catalanes a Montserrat.

► Diumenge, 13 de maig.

A les 12 h, confirmacions a la Pq. d'Alfarràs.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

8. □ Dimarts [Fets 16,22-34 / Sl 137 / Jo 16,5-11]. Sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ Dimecres [Fets 17,15-22 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Cate-

rina de Bolonya, verge; santa Casilda, verge.

10. □ Dijous [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia, doctor de l'Església i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ Divendres [Fets 18,9-18 / Sl 46 / Jo 16,20-23a]. **■ Lleida:** sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.

12. □ Dissabte [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Ro-

ma; sant Pancrac (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de la Calzada (Riça), patró dels enginyers de camins, canals i ports; Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ Diumenge vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23; o bé: Ef 4,1-13 (o bé, més breu: 4,1-7.11-13 / Sl 46 / Mc 16,15-20)]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. Congr. del Sagrat Cor de Bétharram; sant Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA, 1872).

Diumenge VI de Pasqua (B)

COMENTARI

Vosaltres sou els meus amics si feu el que Jo us mano

L'encontre de Pere amb el centurió Corneli clourà amb l'informe a l'església de Jerusalem: *Déu ha fet també als pagans la gràcia de la conversió que porta a la vida* Perquè si Déu els concedia el mateix do (l'Esperit) que a nosaltres que hem cregut en Crist, qui era jo —Pere— per a oposar-me a Déu? (Ac 11,17s).

Interessa molt que sigui Pere qui enceta l'obertura missionera als gentils. El discurs, darrer de Pere en Ac, marca l'inici de la missió als gentils insistint que, per seguir Crist, no cal observar la Llei de Moisès.

Déu no fa diferències a favor d'uns o altres: fidel a la Història de la Salvació quan el Senyor elegí Abram (Gn 12,1s), primer Déu envià la seva paraula als israelites; però ara el mateix missatge de Salvació en Jesucrist, Senyor de tots, s'anuncia també als gentils.

El criteri per valorar un esperit és veure si prové o no de Déu. Tothom qui estima, testimoniant el seu origen, es reconeix nascut del Déu que és amor.

Ben mirat, mai el primer és estimar sinó ser estimat.

No som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; Ell ha estat el primer d'estimar-nos. Com en l'amor humà: primer el fill és ja estimat sense adonar-se'n; més tard se n'adona i aprèn a donar gràcies; finalment el fill es llença també ell a estimar.

El simbolisme del cep cedeix el pas al fet de l'amor.

Acaba la secció anterior (v. 1-8) dient: *La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit essent deixebles meus*. Ara Jesús retorna a l'amor amb què el Pare l'estima, fonament i motor del seu amor als homes. *Jo us estimo tal com el Pare m'estima*. Hi ha vincle de identitat entre l'amor del Pare al Fill, del Fill al Pare i als seus deixebles, i dels deixebles al Senyor i entre ells.

Ningú no té un amor més gran que el qui arisca/dona la vida pels seus estimats. Recordem el Catecisme núm. 605: *No hi ha hagut, no hi ha, ni haurà cap home pel qual Crist no hagi patit*. No tots són amics de Jesús respondent bé al seu amor; sí són tots estimats d'Ell.

Per això exhorta: *Manteniu-vos en l'amor que us tinc*. Amb un criteri de verificació: *Si observeu els meus Manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc*.

Passant així d'estimats a amics.

Mn. José Luis Arín

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu.» Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.» Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

► Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contempen la salvació. O bé: Al·leluia.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contempen la seva salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R. Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en Crist d'alegria. R.

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor. Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mano. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mano: que us estimeu els uns als altres.»

► Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,25-26.34-35.44-48)

Cuando iba a entrar Pedro, Cornelio le salió al encuentro y, postrándose, le quiso rendir homenaje. Pero Pedro lo levantó diciéndole: «Levántate, que soy un hombre como tú». Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea». Todavía estaba hablando Pedro, cuando bajó el Espíritu Santo sobre todos los que escuchaban la palabra, y los fieles de la circuncisión que habían venido con Pedro se sorprendieron de que el don del Espíritu Santo se derramara también sobre los gentiles, porque los oían hablar en lenguas extrañas y proclamar la grandeza de Dios. Entonces Pedro añadió: «¿Se puede negar el agua del bautismo a los que han recibido el Espíritu Santo igual que nosotros?». Y mandó bautizarlos en el nombre de Jesucristo. Entonces le rogaron que se quedara unos días con ellos.

► Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación. O bien: Aleluya.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

► Lectura de primera carta del apóstol san Juan (1Jn 4,7-10)

Queridos hermanos, amémonos unos a otros, ya que el amor es de Dios, y todo el que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. Quien no ama no ha conocido a Dios, porque Dios es amor. En esto se manifestó el amor que Dios nos tiene: en que Dios envió al mundo a su Unigénito, para que vivamos por medio de él. En esto consiste el amor: no en que nosotros hayamos amado a Dios, sino en que él nos amó y nos envió a su Hijo como víctima de propiciación por nuestros pecados.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 15,9-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Como el Padre me ha amado, así os he amado yo, permaneced en mi amor. Si guardáis mis mandamientos, permaneceréis en mi amor, lo mismo que yo he guardado los mandamientos de mi Padre y permanezco en su amor. Os he hablado de esto para que mi alegría esté en vosotros y vuestra alegría llegue a plenitud. Este es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado. Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos. Vosotros sois mis amigos si hacéis lo que yo os mando. Ya no os llamo siervos, porque el siervo no sabe lo que hace su señor: a vosotros os llamo amigos, porque todo lo que he oído a mi Padre os lo he dado a conocer. No sois vosotros los que me habéis elegidos, soy yo quien os ha elegido y os he destinado para que vayáis y deis fruto y vuestro fruto permanezca. De modo que lo que pidáis al Padre en mi nombre os lo dé. Esto os mando: que os améis unos a otros.»